

10/8/2011

חמש שנים אחרי, היום אני מבין שאתה ואני כנראה היינו הפכים גמורים,
וזה לא רק שאתה אהדת את מכבי חיפה ואני אוהד את הפועל תל אביב.
לא הכרתי אותך בחיך, אבל מהסיפורים שקראתי ושמעתי עליך אחרי מותך
גיליתי כמה היית בן אדם שמח. פעיל. יוזם. חברותי.
אני לעומתך, כשאני מביט במראה והיא נקייה מכתמים, מבין שהייתי מת מהלך,
ילד אבוד בן 30 שמחפש משמעות בחיים ואמת בדרך.

חמש שנים אחרי, אני מביט סביבי על האנשים שעומדים איתי מול הקבר שלך.
לא הכרתי אז את ההורים האצילים שלך ולא את האחים האמיצים שלך. היום הם עומדים
כאן לצדי.

לא הכרתי אז את שי פלד, דור בר-עוז, יובל טרגר ורון חכמון. היום הם המשפחה שלי.
לא האמנתי אז שהמוסיקה תהיה חלק מהחיים שלי, והיום היא מנגנת כאן בשבילך, בינות
לעצים ולקברים.

לא יכולתי אז לחיך, והיום, דווקא מול הקבר שלך, אני עושה את זה בגאווה.

דניאל, חמש שנים אחרי שהלכת אני יכול לומר לך שמותך לא היה לשווא
ושבקרר האחרון שלך, דווקא זה שלא ירית בו ולו ירייה אחת, הצלת את חיי".

תום פרייז